

Nr 579.

Av herr **Pehrsson** i Göteborg, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 154, med förslag till lag om tillsättning av prästerliga tjänster.*

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om tillsättning av prästerliga tjänster (nr 154) tillmötesgår i en mångfald punkter särskilt från prästerskapets men jämväl från församlingarnas sida framställda önskemål, varom en så gott som enhällig mening torde råda.

Skilda meningar råda dock i fråga om § 41 och torde vid ärendets behandling komma att föreligga genom motioner. Det är emellertid synnerligen önskvärt, att hur än bestämmelserna i denna paragraf komma att fastställas, i övrigt föreslagna ändringar i lagen komma att godtagas. Här tillåter jag mig framlägga ändringsförslag i ett par punkter, som likaledes äga samma giltighet, hur än frågan om nämnda paragrafs formulering kan komma att lösas.

§ 6.

I prästvalslagen före 1910 års lag var stadgat, att kyrkoherde ej må på grund av egen ansökan uppföras på förslag till prästerlig tjänst, därest han icke vid ansökningstidens slut under minst *tre* år räknat från tillträdet innehaft den kyrkoherdetjänst, vartill han senast blev befordrad. Genom 1910 års lag höjdes denna tid till fem år.

Kyrkomötena 1920 och 1925 ha skrivit till Konungen och begärt en återgång till bestämmelse om *tre* år. (Kyrkomötets underdåniga skrivelser nr 31/1920 och 12/1925.) Kyrkomötesbesluten fattades utan votering. I yttrandet, som häröver avgivits av domkapitlen och Stockholms stads konsistorium, hava samtliga, utom ett enda domkapitel, tillstyrkt nämnda av kyrkomötet antagna lagändring. Såsom vid 1925 års kyrkomöte under debatten påpekades, torde »man numera knappast annat än i mycket sällsynta undantagsfall hava anledning att befara, att en kyrkoherde på rent lösa grunder skall för snabbt söka sig bort ifrån sin kyrkoherdebefattning» — — »De fall, som finnas, kunna verkligen vara så kvalificerade, att man måste anse såsom ett icke oviktigt önskemål att hava en säkerhetsventil. Man vet ju, att det knappt finnes någon plats, där hela arbetet så kan förgiftas av t. ex. en uppkommen tvist, till vilken kyrkoherden kanske alls icke har varit skulden, och som därför sannolikt icke skulle återkomma på en annan

plats. Det kan finnas andra likartade förhållanden, som göra det så gruvligt ömmande både från prästens och från församlingens synpunkt, att förhållandet icke må fortsätta för länge.»

§ 42.

Då Konungen skall utnämna till prästerlig tjänst, synes det tillbörligt att biskop och domkapitel måtte äga rätt och skyldighet att avgiva officiellt förord.

Den nuvarande ordningen, där vederbörande biskop under hand plägar avgiva inofficiellt förord, kan icke anses tillfredsställande.

Det vore uppenbart till förmån för ärendets sakliga behandling, att officiellt förord gäves av biskop i domkapitel. Denna kyrkliga myndighet besitter största kännedom om pastoratet och om de särskilda krav som eventuellt böra sättas på dess kyrkoherde, liksom om de präster, som kunna komma ifråga till utnämningen, och kan jämväl bäst bedöma de särskilt talande skäl, som viss sökande eventuellt kan åberopa för att ifrågakomma till rättvis befordran.

Kravet på officiellt förord framställdes redan av 1907 års prästvalssakkunnige.

Även detta är ett krav, som 1925 års kyrkomöte i sin underdåniga skrivelse den 26 oktober formulerade sålunda:

Där Konungen äger utnämna kyrkoherde, skall vederbörande kyrkliga myndighet avgiva officiellt förord för en av dem, som vid utnämningen kunna ifrågakomma.

Bestämmelsen synes mig lämpligast böra ingå i § 42 men kan också tänkas ingå i § 41.

Med hänvisning till ovanstående och med vördsam anhållan, att utskottet ville formulera lagtexten, tillåter jag mig sålunda hemställa,

att riksdagen ville besluta att vidtaga de föreslagna ändringarna i §§ 6 och 42 i den i kungl. propositionen nr 154 framlagda lagen om tillsättning av prästerliga tjänster.

Stockholm den 19 mars 1934.

Per Pehrsson.